

விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட

விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட வரலாற்றில் முதல் பெண் புலியாக வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட 2ம் லெப். மாலதியின் 10 ஆம் ஆண்டு நினைவை முன்னிட்டு 'சுதந்திரப்பறவைகள்' செய்தித்தாளில் (1993 இல்) பிரசுரமான கட்டுரையை இங்கு மீள்பிரசுரம் செய்கின்றோம்.

1985ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதி,

மலைப்பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு பயிற்சி முகாமில், எமது பாசறைக்கு முன்பாக, ஒரு பறாங்கல்லில் இருந்து போர்க்குரல்-1, படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்பாகச் சிறிது தூரத்தில் அருவி ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. திடீரென அந்த அருவி ஓடுகின்ற ஓசையோடு சேர்ந்துகலகல என்ற சிரிப்பொலியும், கதைக்கின்ற சத்தமும் கேட்டது. அத் திசையை நோக்கினேன். ஏறத்தாழ பதினைந்து, இருபது பெண்கள் வண்ண வண்ணச் சட்டைகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முன்னுக்கு வந்தவள், நீல நிறத்தில் புள்ளிகள் போட்டிருந்த சட்டையுடன், இரட்டைப் பின்னலுடன், எட்டி எட்டிக்கால்களை வைத்து, வேகமாகவும் மிடுக்காகவும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். என்னருகில் வந்ததும் என்னை ஒரு மாதிரி மிடுக்காகப் பார்த்தாள். பின் எல்லோரும் பாசறைக்குள் நடந்து சென்றார்கள். நான் நினைத்துக் கொண்டேன், 'எங்களைப்போல பயிற்சி எடுக்கத்தானே வந்தார்கள். பயிற்சியின்போது உந்த மிடுக்கு என்கே போகுதோ தெரியாது.'

இரண்டு நாள் கழித்து நான் என்னுடைய அறையில் நின்றுருந்தேன். நீலநிறச் சட்டை அணிந்தவள் வந்து என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்,

"அக்கா, விளக்குமாறா வைத்திருக்கிறியன்?" என்று. நான் உடனே பெரிதாகச் சிரித்துவிட்டு "இல்லை, இல்லை என்களிடம் விளக்குமாறுதான் இருக்கின்றது" என்றேன்.

பின் இவளிடம் இடம், பெயர், ஊர் எல்லாவற்றையும் கேட்டேன். முழுப்பெயர் சகாயசீலி, வீட்டுப்பெயர் சகாயம் என்றாள். பின் நான் சொன்னேன், "நீங்கள் சொந்தப் பெயரை இனிமேல் யாருக்கும் சொல்ல வேண்டாம். ஏதாவது பொய்ப் பெயரைச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

இவள் கதைக்கும் தமிழுக்கும் நான் கதைக்கும் தமிழுக்கும் நிறையவே வித்தியாசம் இருந்தது. இதனால்தான் "விளக்கமாறு வைத்திருக்கின்றீர்களா?" எனக் கேட்பதற்குப் பதிலாக, "விளக்குமாறா வைத்திருக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டாள்.

பின்னர் இவளைக் காணும்போதெல்லாம், "விளக்குமாறா வைத்திருக்கிறியன்" "பேணையா வைத்திருக்கிறியன்" என்று மற்றவர்களுக்குச் சொல்வது மாதிரிப் பகிடிவிட்டுச் சிரிப்பேன்.

நாங்கள்தான் முதல் முதலில் விடுதலைப் புலிகளின் பெண் போராளிகளாகப் பயிற்சிக்குச் சென்றிருந்தோம். வெவ்வேறு பட்ட சமூகத்தில் இருந்து எல்லாரும் வந்திருந்ததால் எங்களுக்குள், மொழி

உச்சரிப்பில் வேறுபாடு, ஊர் வேறுபாடு, மாவட்ட வேறுபாடு இருந்தது. தொட்டில் பழக்கம் கடுகாடு வரை என்பார்கள். ஆனால் எங்களுக்கு இந்தப் பழமொழி மாறிவிட்டது. எங்களுடைய பழக்கங்கள் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்கு வரும்வரை மட்டுந்தான் இருந்தது. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் பயிற்சி எடுத்து முடித்த பின்னர் எங்களுடைய பண்பாட்டுக் கோலங்கள், பழமைவாதங்கள், வேறுபாடுகள், மூடநம்பிக்கைகள் எல்லாமே ஆணிவேறாக அக்குவேறாகச் சிதைந்து விட்டன.

அவளின் தமிழைப் பகிடி பண்ணியதால், இவள் ஒருநாள் எங்களுடைய பொறுப்பாளரிடம் என்னைப் பற்றி முறையிட்டாள். என்னையும் இவளையும் விசாரித்த பொறுப்பாளர், அவள் முன்னிலையில் அவளை என்னும்படி கூறி, என்னைத் தோப்படிக்க விட்டார். அவர் சென்றபின் நான் தோப்படிக்க, இவள் எண்ணிக்கொண்டு நின்றாள். தோப்படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது இடையில், எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டு, "இனி நீங்கள் அடிக்க வேண்டாம். நான் அடிக்கின்றேன்" என்றாள். "இல்லை. எனக்குத் தந்த தண்டனையை நானே செய்து முடிக்கின்றேன்" என்றேன். அவள் என்னைப் பிடித்து நிற்பாட்டும்படி கெஞ்சிக் கேட்டும், நான் கோபமாக ஏசிவிட்டு நானே தண்டனையைச் செய்து முடித்தேன்.

இரண்டு நாட்களாக நான் தாண்டித் தாண்டி நடந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போதெல்லாம் இவள் என்னைக் கண்கலங்கப் பார்ப்பாள்.

ஒரு ஞாயிறு காலை, எமது காலை உணவைப் பெறுவதற்காக நான் வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது இவள் என் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தாள். நான் சாப்பாட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு, எங்களுக்குக் காலை ஓதுக்கப்பட்ட இருக்கையான மரக்குற்றியில் அமர்ந்தபோது, இவளும் என்னருகில் வந்து இருந்தாள். பின் என்னுடன் சரணமாகக் கதைத்தாள். நான் எனக்குத் தண்டனை வாங்கித் தந்ததையிட்டுக் கவலைப்படுவதாகக் கூறினாள். இவளின் இரக்கமான உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டேன் நான், "பிரச்சினையில்லை. நாங்கள் நல்லவர்களாக வளர்வதற்காகத்தானே இந்தத் தண்டனைகள்" என்றேன்.

நோவுதா மணி?

இனி அடிக்கமாட்டன்.

மன்னாரில் பரந்த வயல்வெளிகளைக் கொண்ட ஆட்காட்டிவெளியில், பேதுறு சகாயசீலி என்னும் பெயரோடு, துடிப்பாக விளையாட்டுக்களிலும், படிப்பிலும் திறமையாகத் திகழ்ந்தவள், எமது பயிற்சிப் பாசறையில் மாலதி என்னும் பெயரோடு துடிதுடிப்பான சுறுசுறுப்பான போராளியாக வீறுநடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பயிற்சிப் பாசறையில், நானும் மாலதியும் நல்ல தோழிகளாக இருந்தோம். இருவரும் சண்டை பிடிக்காத நாளே இல்லை என்றுதான் சொல்லலாம். ஆனால், அடுத்த நிமிடமே சமாதானமாகி விடுவோம். ஏதாவது, நான் இவளுக்குப் பிடிக்காத மாதிரிச் சொன்னால், உடனே என்மேல் அடிதான் முதல் விடும். பின்னர் தான் என்னுடன் கதைப்பாள். சிறிது நேரத்தில் அடித்த இடத்தைத் தொட்டுப் பார்த்து, "நோவுதா மணி? இனி அடிக்கமாட்டன் மணி" என்பாள். எப்போதுமே இவள் யாருடனும் அன்பாகக் கதைக்கும்போது 'மணி' என்ற சொல்லையே பாவிப்பாள்.

இவளுடைய இந்தப் பாசையை நாளைவில் நானும் பழகிக் கொண்டேன். இப்போதுகூட இவள் பாவிக்கும் 'மணி' என்னும் சொல் என்னுடைய பேச்சுவழக்கிலும் வருவது உண்டு.

பாசறையில் எல்லாவிதமான பயிற்சிகளையும் மாலதி சிரமமின்றிச் செய்து முடித்தாள். இவள் எந்தப் பயிற்சியையுமே சிரமம் என்று கூறியதில்லை - செய்ய முடியாது எனக் கூறியதும் இல்லை. நாங்கள் எமது பாசறைக்குப் பத்துப் பதினைந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இருந்து உணவுப் பொருட்களைத் தூக்கி வருவோம். இவ்வேளையில், யாராவது கூடிய பாரமான பொருட்களைத் தூக்கி வந்தால், இவள் தான் கொண்டு வந்ததை மற்றவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, மாறித் தூக்கி வருவாள். இவள் தன் பொருட்களை எல்லாருக்கும் முதல் பாசறைக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்துவிடுவாள். இவள் என்னிடம் கேட்பாள், "வா மணி. திரும்பிப் பொருட்களைத் தூக்குமிடம் செல்வோம்" என்று. "இப்பத்தானே வந்தோம்? ஏன் திரும்பிப் போகவேண்டும்?" என்று கேட்டால், "பாவமடி, யார் ஏலாமல் வைச்ச வைச்சுத் தூக்குகளுகோ தெரியாது. வா, மணி போவம். இடைக்கிடை நாங்கள்

பின்னர் நாங்கள் மோட்டார் சைக்கிள் ஓடப் பழகினோம். அங்கே, இங்கே என்றெல்லாம் விழுந்தெழும்பிப் பழகினோம். இவள் முதலில் பழகிவிட்டாள். "பின்னால் ஏறு. நான் ஓடுறேன்" என்பாள். எங்காவது மோதப்போவது தெரிந்தால், தான் பாய்ந்து ஓடிவிடுவாள். நாங்கள்தான் விழுந்து மூக்குடைவோம். விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு நிற்பாள். "நில்லடி வாறன்" என்று தடி எடுத்துக் கொண்டு ஓடினால் "மணி, மணி" என்று சாலம் பண்ணிச் சமாளித்துவிடுவாள்.

ஒருநாள் என்னையும் இவளையும் தேங்காய் எடுத்து வரும்படி முகாம் பொறுப்பாளர் வெளியில் அனுப்பினார். இவள்தான் மோட்டார் சைக்கிள் ஓடிவந்தாள். வரும் வழியில், "மாந்தையில் எங்கடை பெட்டைகள் 'கட'அவுட்' நிற்கிறார்கள். அங்கே போட்டுவந்து தேங்காயை எடுத்துப்போவம்" என்றாள். "இல்லையடி. நேரம் போனால் பொறுப்பாளர் தண்டனை தருவர். வேண்டாம்" என்றேன். "இல்லையடி, நீ வா. நான் எல்லாம் சமாளிக்கிறேன்" என்றாள். சரி என்று மாந்தைக்குச் சென்று, திரும்பி, தேங்காய் எடுத்து வந்தோம். நேரம் போனதாக கண்மண தெரியாமல் ஓடிவந்தாள். இடையில் ஒரு மரத்துடன் மோதி இருவரும் விழுந்துவிட்டோம். இரண்டு பேருக்கும் காயம். எனக்கு உதடு உடைந்துவிட்டது. அவளுக்கு முழங்காலிலும், முழங்கையிலும் காயம். எனது இரத்தத்தைத் துடைத்துவிட்டு, "மணி, மோட்டார் சைக்கிளாலை விழுந்தது என்று பேசில யாருக்கும் சொல்லாதே" என்றாள். "ஏன்?" என்றேன். "எல்லாரும் பகிடி பண்ணுவாருகள்" என்றாள்.

"அப்ப காயத்திற்கு என்ன சொல்வது?" என்றேன். "உனக்குத் தடி குத்திவிட்டது என்று கூறுகிறேன். எனது காயத்தை யாருக்கும் காட்டமாட்டேன்" என்றாள். அதேமாதிரி மடித்திருந்த சேட் கையை இழுத்து மூடிவிட்டாள். முகாமுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே இதேமாதிரியே கூறினாள். இருவரும் மோட்டார் சைக்கிளால் வீழ்ந்ததை யாருக்கும் சொல்லவில்லை. ஒருநாள் எனக்கு ஏதற்கோ அடித்துவிட்டாள். இருவருமே துரத்துப்பட்டுச் சண்டை செய்ய, பொறுப்பாளர் வந்து விலக்குப் பிடித்துவிட்டு, இருவருக்கும் தண்டனை தந்து, "உங்கள் இரண்டு பேரையும் மேய்க்க எனக்கு பிறம்பாக ஒருநாள் வேணும்" எனக் கூறி, "போங்கோ" என்றுவிட்டார். மாலதி அடித்த கோபத்தில் மோட்டார் சைக்கிளால் வீழ்ந்ததை எமது பொறுப்பாளரிடம் கூறிவிட்டேன். "சொல்லிப் போட்டாய். இஞ்சால வா. உனக்கு நல்லாத் தாறன்" என்றாள். இவள் நினைத்ததைச் செய்தே முடிப்பாள். இதனால் அவளின் மோட்டாடிக்குப் பயந்து, பொறுப்பாளருக்குப் பின்னாலேயே திரிந்தேன். அன்றிரவு நித்திரையில் வைத்து, 'நம்பிக்கைத் துரோகி' எனக் கூறி, எனக்கு அடித்துவிட்டாள். நான் நல்ல நித்திரையில் இருந்ததால் திருப்பி அடிக்காமலேயே படுத்துவிட்டேன்.

ஒருநாள் எங்களுடைய பொறுப்பாளர் எமக்குப் புதிய 'சயனைட்'கள் தருவதற்காகச் சயனைட்டைக் கறுப்பு நூலால் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். நானும் மாலதியும் பொறுப்பாளருக்கு அருகில் இருந்தோம். "நாங்களும் நூல் கட்டுறம். தாங்கோ." என்றோம். பொறுப்பாளர், "இரண்டு பேரும் ஓரிடத்தில் வந்தால் நன்மை நடக்காது. அநியாயம்தான் நடக்கும். இரண்டு பேரும் சும்மா



2 ம் லெப். மாலதி
(பேதுறு சகாயசீலி)
(ஆட்காட்டிவெளி, மன்னார்)
பிறப்பு : 1967 - 01 - 04
வீரச்சாவு : 1987 - 10 - 10

தூக்கிக் கொடுப்போம்." என்று என்னை கூட்டிச் செல்வாள்.

அந்யாயப்படுவார் செய்கின்ற வேலைகள்

மாலதியிடம் சரியான முரட்டுத்தனமும், சரியான இரக்கமான குணமும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. தன்னிடம் இருப்பதை இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலும், தானாகச் சென்று உதவிகள் செய்வதிலும் மாலதி என்றமே பின் நின்றதே இல்லை. பயிற்சி முடிந்ததும் நாங்கள் மன்னாருக்கு வந்தோம். மன்னாருக்கு வந்ததும் இவள் 'கொலரை' இழுத்துவிட்டுச் சொன்னாள், "எப்படியடி? நீங்கள் முதல் முதல் தமிழீழத்தில் என்றை மாவட்டத்திலைதான் பெண் போராளிகளாகக் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கின்றீர்கள்" என்றாள்.

வரலாற்றில் முதல் பெண்புலி

இருங்கோ" என்றார். கெஞ்சிக் கேட்டதால் எனக்குச் சயனைட்டில் கறுப்பு நூல் கட்ட அனுமதி கிடைத்தது. நான் சயனைட் கழுத்தில் நூலைப் போட்டு இறுக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, இவள், "இறுக்கா விட்டால் கழண்டுவிடும். நல்லா இருக்கு" என்றாள். நான் இறுக்கியபோது, "இன்னும் இறுக்கி இழு மணி. இறுக்கி இழு மணி." என எனக்கு உற்சாகமுட்டியதால், நான் பலமாக இழுத்தபோது, சயனைட் கழுத்தோடு உடைந்துவிட்டது. எனக்குத் தூள் பறந்ததால் சாதுவான மயக்கம் ஏற்பட்டது. அவள் உடைந்ததை எடுத்து மணந்தபோது, அவளும் சாதுவான மயக்கமுற்றாள். பொறுப்பாளர் ஏசினார். "அநியாயப்படுவார் செய்கிற வேலைகள் ஒன்றா, இரண்டா.....?"

கோட்டையிலும் தொலைத்தொடர்பு நிலையத்திலும்

1987இல் மன்னாரைவிட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். யாழ்ப்பாணத்தில் கோட்டையைச் சுற்றிக் காவற்கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தோம். இக் காலப்பகுதியில் பீச் ரோட் பக்கமாகக் காவற்கடமையில் நின்றோம். ஒருநாள் நாங்கள் வேறுபகுதியில் கண்ணிகள் வைக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தோம். மாலதி மட்டுமே காவல் கடமையில் நின்றாள். அப்போது எதிர்பாராதவிதமாகக் கோட்டையில் இருந்து இராணுவத்தினர் முன்னேறி மாலதியின் காவல் நிலைக்கு முன்னால் வந்துவிட்டனர். மாலதி சிறிது நேரம் தனித்து நின்றே இராணுவத்தினருக்கு எதிராக ரவைகளைப் பொழிந்து தள்ளினாள். சிறிது நேரத்தில் மேஜர் சோதியாக்காவும், எமது பொறுப்பாளர்களும் சென்று சண்டை செய்தனர். மூன்று, நான்கு பேர் மட்டுமே சண்டை செய்வதைக் கண்ட இராணுவத்தினர் மேலும் முன்னேற முயற்சி செய்தனர். இவ்வேளையில், மேஜர் சோதியாக்காவின் குப்பி உடைந்து, அவர் மயக்கம் அடைந்ததால் அவரை இருவர் தூக்கிச் சென்றனர். மாலதி தனித்து நின்றே சுட்டுக் கொண்டு நின்றாள். மேஜர் சோதியாக்காவைப் பாதுகாப்பான இடத்துக்குக் கொண்டு சென்றதும், மாலதி ஓடிச் சென்று நாம் ஏற்கெனவே புதைத்து வைத்திருந்த 'பன்றிக் குட்டி' எனும் மைன்னை வெடிக்கச் செய்துவிட்டாள்.

பெரியதொரு வெடிஓசையினால் அதிர்ச்சி அடைந்த இராணுவத்தினர் பயத்தின் பீதியால் பின்வாங்கி கோட்டைக்குச் சென்றுவிட்டனர். பின்னர், "மாலதி ஏன் பன்றிக் குட்டியை அமத்தினாய்" எனக் கேட்கப்பட்டபோது, "ஆமியை எதிர்த்துத் தாக்குதலற்கு எமது ஆட்கள் நிறையப் பேர் இல்லை என்பதை அவன் தெரிந்துவிட்டான். இதனால் விரைவாக முன்செறினான். எங்கடையாட்கள் வருவதற்கிடையில் ஆமி எங்களுடைய நிலைகளுக்கு முன்னேறிவிடுவான் என்றதினால் அவனை பின்வாங்கச் செய்யவே எங்கோயோ கிடந்த மைன்னை அமத்திவிட்டேன்" என்றாள்.

மாலதி திடீரென இப்படி ஓர் மாற்று நடவடிக்கையைச் செய்ததையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். மாலதி எவ்வளவுதான் விளையாட்டுத்தன்மை செய்தாலும் அவளுக்குள் வீரமும் அஞ்சாமையும் நிறைந்து காணப்பட்டது. கோட்டையில் இருந்து ஷெல்லடி அடி தொடங்கியதும் வெளிக்கிடப் போறான் என்ற ஊகம் எங்களுக்கு இருக்கும். உடனே நாங்கள் இராணுவத்தை எதிர்ப்பதற்கு, எங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட காவல் நிலைகளுக்கு விரைந்து செல்வோம்.

இந்த விரைவு வேளைகளில் மாலதியே

தனது நிலைக்கு முதலில் சென்றுவிடுவாள். நாமெல்லாம் செல்லடிக்கு நிலை எடுத்து, நிலை எடுத்துச் செல்வோம். மாலதியோ அப்பிடயில்லை. முகாமில் இருந்து ஓடத்தொடங்கினால் தனது காவல்நிலையை அடைந்ததும் தான் திரும்பிப் பார்ப்பாள். சிலர் கூறுவார்கள் 'முரட்டு மாலதி' என்று

மாலதி எந்நேரமும் சேட் கையை உயர்த்தி மடித்துவிட்டு, ஜீன்ஸ் காலை மடித்துக் கொண்டே நிற்பாள். நாங்கள் 'ரகுமான் எடுவை' என்று பகிடி பண்ணினால், அவள், "இல்லை. நான் புருள் லீ எடுவைதான் எடுக்கிறேன். எப்போதும் கையாலும், காலாலும் சண்டை பிடிக்கத் தயாராக இருக்கின்றேன். என்னைக் கண்டால் ஆமி ஓடுவான்" என்று கூறுவாள்.

1987இன் முற்பகுதியில் கோட்டைப் பக்கத்திலுள்ள தொலைத் தொடர்பு நிலையம் தாக்கப்பட்டது. இத் தாக்குதலில் மாலதி பங்கு கொண்டாள். சண்டை என்றால் மாலதி துடிப்புடன் நிற்பாள். உலங்கு வானூர்தி வருவதையோ, குண்டுவிச்சு விமானம் வருவதையோ, ஷெல் வருவதையோ பார்க்கவும் மாட்டாள். முன்னுக்குச் சென்று, ஆமியை சுடுவதிலேயே குறியாக நிற்பாள். இதே மாதிரித்தான், தொலைத்தொடர்பு நிலையத் தாக்குதலிலும் ஈடுபட்டாள். ஒரு பெண் போராளி இந் நடவடிக்கையில் காயப்பட்டாள். காயப்பட்டவளைத் தூக்கிச் செல்லும்படி மாலதிமீடம் பொறுப்பாளரால் பணிக்கப்பட்டபோது (இந்நேரம் சண்டை முடிந்து ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன) மாலதி செல்ல மறுத்து, "வேறு ஒருவரை அனுப்புங்கள்" என்று கெஞ்சினாள்.

"வேறு யாருமில்லை. சண்டை முடிந்தது தானே. நீங்கள் கொண்டு போங்கோ" என்றபோது, அவ்விடத்தை விட்டுப்போக விருப்பமின்றி, காயப்பட்ட போராளியைத் தூக்கிச் சென்று, மதிலுக்கு அங்கால் வேறு ஒரு போராளியைக் கூப்பிட்டு, "இவரைக் கொண்டு போகட்டாம் என்று பொறுப்பாளர் சொன்னவர்" எனக்கூறி, காயப்பட்ட போராளியை அவசரமாக ஒப்படைத்துவிட்டு மீண்டும் தான் நின்ற இடத்துக்கு விரைந்து ஓடிவந்துவிட்டாள்.

இந்தச் சண்டையின்போது, மாலதியின் உடலின் சில பகுதிகளில் (கை, கால் உட்பட) சிறு, சிறு ஷெல் துண்டுகள் இருந்தன. "மருத்துவமனைக்குச் சென்று பீஸ்களை எடுத்துவிட்டு வா" என்றபோது, "போகமாட்டேன்" என்று மறுத்துவிட்டு, புது 'பிளேர்' ஒன்று எடுத்து, தானே தன் உடம்பில் இருந்து ஷெல் துண்டுகளை வெட்டி எடுத்தாள். தண்ணைத்தானே கீறும் அளவுக்கு அபாயகரமான துணிவு கொண்டவள்தான் அவள்.

மாலதியின் குறும்புகள்

மாலதி, சண்டை செய்வது என்றால் மிகவும் சந்தோசத்தில் துள்ளிக்கொண்டு நிற்பாள். சண்டைக்கான அறிகுறிகள் எதுவும் தென்பட்டால், உடனேயே மகிழ்ச்சியோடு, "ஆமிக்குச் சொல்லியடிப் பேனடி, அடிச்சன் என்றால் நெற்றி அடிதானடி" என்று பாடிக்கொண்டே நிற்பாள்.

1987இன் நடுப்பகுதியில் நாங்கள் கோப்பாய்க்கு வந்தோம். கோப்பாயில் இருந்து ஒவ்வொரு இரவும் நாவற்குழி இராணுவ முகாமைச் சுற்றிலும்

காவற்கடமை நிலைகள் இருந்தன. இதில் நாம் கோப்பாய்ப் பாலத்தில் காவற்கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தோம். இரவில் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்து படுப்போம். எங்களுக்குக் கிடைத்த இடம் கடலை. கடலைக்குள் படுத்திருப்போம். சத்தங்கள் எதுவும் கேட்டால் காவற்கடமையில் நிற்பவர் இன்னும் இரண்டொருவரை எழுப்பிக் கொண்டு மண்மேட்டால் சென்று, ஆமியின் நடமாட்டத்தை அவதானித்து வருவோம்.

மாலதி காவற்கடமையில் நிற்கும்போது, ஏதாவது சத்தம் கேட்டால், தானே தனியாகச் சென்று எதிரியின் நடமாட்டத்தை அவதானித்து வருவாள். எங்கள் நிலைக்கு முன்னால் தண்ணீர் இருந்தது. தண்ணீர்ச் சத்தம் கேட்கும். நாவற்குழி இராணுவ முகாமில் அடிக்கடி விளக்குகளை அணைப்பான் ஆமி. அவ்வேளையில் நாங்கள் உசார் நிலைக்கு வருவோம்.



பகலில் எங்களுடைய முகாமில் நிற்போம். பகலில் இரண்டுபேரும் ஒரே சண்டை பிடிப்போம். சற்று நேரத்தில் சமாதானமாகி ஒன்றாக வெளியில் செல்வோம். நான் அடித்துவிட்டு ஓடுவேன். அவள் சந்தி என்றும் பாராமல், கோப்பாய்ச் சந்தியில் துரத்தி வந்து அடித்துவிட்டே திரும்புவாள்.

ஒருநாள் இரண்டுபேரும், துரத்துப்பட்டுக் கொண்டு கோப்பாயில் ஒரு அப்புலின் வாழைத்தோட்டத்துக்குள் சென்றோம். நான் முதலில் சென்று, களைத்துப்போய், "அப்பு தண்ணி தானை" என வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டிருக்க, இவளும் களைத்துப்போய் வந்தாள். "எனக்கும் தண்ணி தா மணி" என்றாள். நானும் தண்ணீரைக் கொடுத்து விட்டு எனக்கு அடிக்காதை என்றேன். அவள் சிரித்து விட்டு வா வா பேசுக்குப் போவோம்" என்றாள்.

கோப்பாய் பாலத்தடியில் அடிக்கடி உலங்கு வானூர்தி தாழப் பறக்கும். அந்நேரங்களில் நாம் கிறேசரடிக்கு விரைந்து செல்வோம். இவ்வேளைகளில் மதில்களைப் பாய்ந்து, பாய்ந்து முதலில் கிறேசரடிக்கு செல்பவன் மாலதிதான். மாலதி மதில் பாய்வதில் கெட்டிக்காரி. "இந்தா பார் போறன்" என்றால் அடுத்த நிமிடம் மதிலுக்கு அங்கால் நிற்பாள்.

கொக்கோகோலாவும் பன்றாவும்

எங்களுக்குக் 'கொக்கோகோலா' குடிக்கக் கூடாது என்ற கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. மாலதிக்குக் கொக்கோகோலா என்றால் சரியான பிரியம். கொக்கோகோலா குடிக்கக் கூடாது என்று தடைவிதித்த இரண்டாம் நாள் மாலதி, என்னிடம் "வாடி கூல்பாருக்கு போய்வரவோம்" என்றாள். எனக்குத் தெரியும், இவள் கூல்பார் சென்றால் கொக்கோகோலா

தான் குடிப்பாள் என்று. நான் வரவில்லை என்றேன். "இண்டைக்கு மட்டும் வா" என்றாள். "சரி வா. கொக்கோகோலா குடிக்கக் கூடாது. வேறு ஏதாவது குடிப்போம்" என்றேன். அந்நேரம் வெளியில் செல்வதென்றால் சாதாரண மானவர் களாகத்தான் உடையணிந்து செல்வோம். கடைக்குள் சென்ற மாலதி இரண்டு பன்றாவுக்கும் இரண்டு கொக்கோகோலாவுக்கும் சொன்னாள். "ஏன் மாலதி?" என்றேன். சிரித்துக் கொண்டே "பண்டாவை மேசையில் வைத்துவிட்டு, கொக்கோகோலாவைக் குடிப்போம்" என்றாள். "என்ன மாலதி விசர்க்கதை கதைக்கிராய். எங்களையல்லோ கொக்கோகோலா குடிக்க வேண்டாம் என்றார்கள். குடித்துக் கொண்டு இருக்கையில் யாராவது எமது ஆட்கள் வந்தால் என்ன செய்யிறது" என்றேன். "இண்டைக்கு மட்டும் குடிப்பம். எனிமேல் குடிக்க வேண்டாமடி" என்றாள். சரியென மேசையில் அமர்ந்தோம். "முதலில் பண்டாவை எடுத்து, அரைவாகியைக் குடித்துவிட்டு மேசையில் வைத்துவிட்டு, பின் கோலாவைக் குடி" என்றாள். இடையில் எதிர்பாராதவிதமாக எமது உறுப்பினர் ஒருவர் வந்தார். நாங்கள் இருவரும் கொக்கோகோலாவைத் தள்ளிவைத்துவிட்டு, பண்டாவை குடித்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர் சென்றபின் மீண்டும் கொக்கோகோலாவைக் குடித்துவிட்டு வெளியில் வந்ததும் மாலதி சொன்னாள். "எப்படி மணி என்னுடைய 'ஐடியா'" என்று. பின் இரவு பொறுப்பாளரிடம் நடந்ததை மாலதி கூறி,

தொடர்ச்சி 10 ம் பக்கம்....

வரலாற்றில் முதல் பெண்புலி

"அப்ப காயத்திற்கு என்ன சொல்வது?" என்றேன். "உனக்குத் தடி குத்திவிட்டது என்று கூறுகிறேன். எனது காயத்தை யாருக்கும் காட்டமாட்டேன்" என்றாள். அதேமாதிரி மடித்திருந்த சேட் கையை இழுத்து முடிவிட்டாள். முகாமுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே இதே மாதிரியே கூறினாள். இருவரும் மோட்டார் சைக்கிளால் வீழ்ந்ததை யாருக்கும் சொல்ல வில்லை. ஒருநாள் எனக்கு எதற்கோ அடித்துவிட்டாள். இருவருமே துரத்துப்பட்டுச் சண்டை செய்ய, பொறுப்பாளர் வந்து விலக்குப் பிடித்துவிட்டு இருவருக்கும் தண்டனை தந்து, "உங்கள் இருவரையும் மேய்க்க எனக்குப் பிறம்பாக ஒரு நாள் வேணும்" எனக்கூறி, "போங்கோ" என்று விட்டார். மாலதி அடித்த கோபத்தின் மோட்டார் சைக்கிளால் வீழ்ந்ததை எமது பொறுப்பாளரிடம் கூறிவிட்டேன். "சொல்லிப் போட்டாய். இஞ்சால வா உனக்கு நல்லாத் தாறன்" என்றாள். இவள் நினைத்ததைச் செய்தே முடிப்பாளர். இதனால் அவளின் மோட்டாருக்குப் பயந்து, பொறுப்பாளருக்குப் பின்னாலேயே திரிந்தேன். அன்றிரவு நித்திரையில் வைத்து 'நம்பிக்கைத் துரோகி' எனக்கூறி, எனக்கு அடித்து விட்டாள். நான் நல்ல நித்திரையில் இருந்ததால் திருப்பி அடிக்காமலேயே படுத்துவிட்டேன்.

ஒருநாள் எங்களுடைய பொறுப்பாளர் எமக்குப் புதிய சயனைட்டுகள் தருவதற்காக, சயனைட்டைக் கறுப்பு நூலால் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். நானும் மாலதியும் பொறுப்பாளருக்கு அருகில் இருந்தோம். "நாங்களும் கறுப்பு நூல் கட்டுறம். தாங்கோ" என்றோம். பொறுப்பாளர் "இரண்டு பேரும் ஓரிடத்தில் வந்தால் நன்மை நடக்காது. அநியாயம் தான் நடக்கும். இரண்டு பேரும் சும்மா இருங்கோ" என்றார். கெஞ்சிக் கேட்டதால் எனக்குச் சயனைட்டில் கறுப்பு நூல் கட்ட அனுமதி கிடைத்தது. நான் சயனைட் கழுத்தில் நூலைப் போட்டு இறுக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, இவள், "இறுக்காவிடில் கழுத்துவிடும். நல்லா இறுக்கு" என்றாள். நான் இறுக்கிய போது, "இன்னும் இறுக்கி இழு மணி. இறுக்கி இழு மணி" என உற்சாகம் ஊட்டியதால், நான் பலமாக இழுத்தபோது, சயனைட் கழுத்தோடு உடைந்துவிட்டது. எனக்குத் தூள் பறந்ததால் சாதுவான மயக்கம் ஏற்பட்டது. அவளும் உடைந்ததை எடுத்து மணந்தபோது, அவளும் சாதுவான மயக்கமுற்றாள். பொறுப்பாளர் ஏசினார், "அநியாயப்படுவார் செய்கிற வேலைகள் ஒன்றா, இரண்டா.....?"

கோட்டையிலும் தொலைத் தொடர்பு நிலையத்திலும்

1987 இல் மன்னாரை விட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். யாழ்ப்பாணத்தில் கோட்டையைச் சுற்றி காவற் கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்தோம். இக்காலப் பகுதியில் பீச் ரோட்டுப் பக்கமாகக் காவற் கடமையில் நின்றோம். ஒரு நாள் நாங்கள் வேறு பகுதியில் கண்ணிகள் வைக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தோம். மாலதி மட்டுமே காவற் கடமையில் நின்றிருந்தாள். அப்போது எதிர்பாராத விதமாகக் கோட்டையில் இருந்து இராணுவத்தினர் முன்னேறி மாலதியின் காவல் நிலைக்கு முன்னால் வந்துவிட்டனர். மாலதி சிறிது நேரம் தனித்து நின்றே இராணுவத்தினருக்கு எதிராக ரவைகளைப் பொழிந்து தள்ளினாள். சிறிது நேரத்தில் மேஜர் சோதியா அக்காவும், எமது பொறுப்பாளர்களும் சென்று சண்டை செய்தனர். முன்று, நான்கு பேர்கள் மட்டுமே சண்டை செய்வதைக் கண்ட இராணுவத்தினர் மேலும் முன்னேறி முயற்சி செய்தனர். இவ்வேளையில் மேஜர் சோதியா அக்காவின் குப்பி உடைந்து, அவர் மயக்கம் அடைந்ததால் அவரை இருவர் தூக்கிச் சென்றனர். மாலதி தனித்து நின்றே சுட்டுக் கொண்டு நின்றாள். மேஜர் சோதியா அக்காவை பாதுகாப்பான இடத்திற்கு கொண்டு சென்றதும், மாலதி ஓடிச்

சென்று, நாம் ஏற்கனவே வைத்திருந்த 'பன்றிக் குட்டி மைன்சை' வெடிக்கச் செய்து விட்டாள்.

பெரியதொரு வெடி ஓசையினால் அதிர்ச்சி அடைந்த இராணுவத்தினர், பயத்தின் பீதியால் பின்வாங்கி, கோட்டைக்குச் சென்றுவிட்டனர். பின்னர் "மாலதி ஏன் 'பன்றிக் குட்டி மைன்சை' அடித்தாள்" எனக் கேட்கப்பட்ட போது, "ஆயிரம் எதிர்த்துத் தாக்குவதற்கு எமது ஆட்கள் நிரையப் பேர் இல்லை என்பதை அவன் தெரிந்து விட்டான். இதனால் விரைவாக முன்னேறினான். எங்கடையாட்கள் வருவதற்கிடையில் ஆயி எங்களுடைய நிலைகளுக்கு முன்னேறி விடுவான் என்றதனால், அவனைப் பின் வாங்கச் செய்யவே எங்கேயோ கிடந்த மைன்சை அமத்தி விட்டேன்" என்றாள்.

மாலதி திடீர் என இப்படி ஓர் மாற்று நடவடிக்கையை செய்ததையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். மாலதி எவ்வளவுதான் விளையாட்டுத்தன்மை செய்தாலும் அவளுக்குள் வீரமும், அஞ்சாமையும் நிறைந்து காணப்பட்டது. கோட்டையில் இருந்து செல்லடி தொடங்கியதும் வெளிக்கிடப் போறான் என்ற ஊகம் எங்களுக்கு இருக்கும். உடனே நாங்கள் இராணுவத்தை எதிர்ப்பதற்கு, எங்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட காவல் நிலைகளுக்கு விரைந்து செல்வோம்.

இந்த விரைவு வேளைகளில், மாலதியே தனது நிலைக்கு முதலில் சென்று விடுவாள். நாம் எல்லாம் செல்லடிக்கு நிலையெடுத்து, நிலையெடுத்துச் செல்வோம். மாலதியோ அப்படியில்லை. முகாமில் இருந்து ஓடத்தொடங்கினால் தனது காவல் நிலையை அடைந்ததும் தான் திரும்பிப் பார்ப்பாள். சிலர் கூறுவார்கள் 'முரட்டு மாலதி' என்று....

மாலதி எந்நேரமும் சேட் கையை உயர்த்தி மடித்துவிட்டு, ஜீன்ஸ் காலை மடித்துக்கொண்டே நிற்பாள். நாங்கள் 'ரகுமான் எடுவை' என்று பகிடி பண்ணினால், அவள் "இல்லை நான் புருஸ்ல எடுவைதான் எடுக்கிறேன். எப்போதும் கையாலும் காலாலும் சண்டை பிடிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். என்னைக் கண்டால் ஆயி ஓடுவான்" என்று கூறுவாள்.

1987 இல் முற்பகுதியில் கோட்டைப் பக்கத்திலுள்ள தொலைத் தொடர்பு நிலையம் தாக்கப்பட்டது. இத்தாக்குதலில் மாலதி பங்கு கொண்டாள். சண்டை என்றாள் மாலதி துடிப்புடன் நிற்பாள். உலங்குவானூர்தி வருவதையோ, குண்டு வீச்சு விமானம் வருவதையோ, செல் வருவதையோ பார்க்கவும் மாட்டாள். முன்னுக்குச் சென்று ஆயிரம் செலவுகளையே குறியாக நிற்பாள். இதே மாதிரித்தான் தொலைத் தொடர்பு நிலையத் தாக்குதலிலும் ஈடுபட்டாள். ஒரு பெண் போராளி இந்த நடவடிக்கையில் காயமடைந்தாள். காயப்பட்டவளைத் தூக்கிச் செல்லும்படி மாலதியிடம் பொறுப்பாளரால் பணிக்கப்பட்ட போது, (இந் நேரம் சண்டை முடிந்து, ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன), மாலதி செல்ல மறுத்து, "வேறு ஒருவரை அனுப்புங்கள்" என்று கெஞ்சினாள்.

"வேறு யாருமில்லை. சண்டை முடிந்ததுதான். நீங்கள் கொண்டு போங்கோ" என்றபோது, அவ்விடத்தை விட்டுப் போக விருப்பமின்றி, காயப்பட்ட போராளியைத் தூக்கிச் சென்று, மதி லுக்கு அங்கால் வேறு ஒரு போராளியைக் கூப்பிட்டு, "இவரைக் கொண்டு போகட்டாம் என்று பொறுப்பாளர் சொன்னவர்" எனக்கூறி, காயப்பட்ட போராளியை அவசரமாக ஒப்படைத்து விட்டு மீண்டும் தான் நின்ற இடத்திற்கு விரைந்து ஓடி வந்துவிட்டாள்.

இந்தச் சண்டையின் போது, மாலதியின் உடலில் சில பகுதிகளில் (கை, கால் உட்பட) சிறு, சிறு செல் துண்டுகள் இருந்தன. "மருத்துவமனைக்குச் சென்று

பீல்களை எடுத்து விட்டு வா" என்ற போது, "போக மாட்டேன்" என்று மறுத்துவிட்டு, புதுப் பிளேட் எடுத்து, தானே தன் உடம்பில் இருந்து செல் துண்டுகளை வெட்டி எடுத்தாள். தன்னைத் தானே கீறும் அளவுக்கு அபாயகரமான துணிவு கொண்டவள்தான் அவள்.

மாலதியின் குறும்புகள்.

மாலதி, சண்டை செய்வது என்றால் மிகவும் சந்தோசத்தில் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு நிற்பாள். சண்டைக்கான அறிவுகள் எதுவும் தென்பட்டால், உடனேயே மகிழ்ச்சியோடு "ஆயிக்குச் சொல்லியடிப்பேனடி, அடிச்சன் எண்டால் நெற்றி அடிதானடி" என்று பாடிக்கொண்டே நிற்பாள்.

1987 இல் நடுப்பகுதியில் நாங்கள் கோப்பாய்க்கு வந்தோம். கோப்பாயில் இருந்து, ஒவ்வொரு நாள் இரவும் நாவுக்குழி இராணுவ முகாமைச் சுற்றிலும் காவற்கடமை நிலைகள் இருந்தன. இதில் நாம் கோப்பாய் பாலத்தில் காவற் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தோம். இரவில் இரண்டு பிரிவாக பிரிந்து படுப்போம். எங்களுக்குக் கிடைத்த இடம் சுடலை. சுடலைக்குள் படுத்திருப்போம். சத்தங்கள் எதுவும் கேட்டால் காவற்கடமையில் நிற்பவர் இன்னும் இரண்டு மூன்றுவரை எழுப்பிக்கொண்டு, மண் மேட்டால் சென்று, ஆயிரம் நடமாட்டத்தை அவதானித்து வருவோம்.



2ம் லெப் மாலதி
(பெறு சகாயசீலி)
ஆட்காட்டிவெளி, மன்னார்
பிறப்பு: 4/01/67 வீரச்சாவு: 10/10/87

மாலதி காவற் கடமையில் நிற்கும் போது ஏதாவது சத்தம் கேட்டால், தானே தனியாகச் சென்று எதிரியின் நடமாட்டத்தை அவதானித்து வருவாள். எங்கள் நிலைக்கு முன்னால் தண்ணீர் இருந்தது. தண்ணீர்ச் சத்தம் கேட்கும். இராணுவ முகாமில் அடிக்கடி விளக்குகளை அணைப்பான் ஆயி. அவ்வேளை நாங்கள் உசார் நிலைக்கு வருவோம். காவற் கடமையில் நிற்கும் மாலதி அடிக்கடி எல்லாரையும் எழுப்புவாள். திடுக்கூற்று நித்திரையால் எழுப்பி "என்னடி" என்றால், "பேயடி, பேயடி" என்று பய முறுத்துவாள். "உண்மையாய் நான் கறுப்பாய், வெள்ளையாய் ஆவியைக் கண்டனான்" என்று கூறுவாள். "நேற்று எரிச்ச பொடியினர் ஆவியடி. இண்டைக்குத்தான் வெளியே போகுதாக்கும்" என்று மேலும் மேலும் எங்களைப் பய முறுத்துவாள்.

ஒரு நாள், நான் ஒரு சீமெந்து மேடைமேல் படுத்திருந்த போது, மாலதி வந்து என்னை எழுப்பிச் சொன்னாள், "எடியே கெதியாய் எழுப்படி. எழுப்படி" என்றாள். அவசரமான எனது ஆயுதத்தை

யும் எடுத்துக்கொண்டு "ஆயியோ வந்திட்டான்" என்று கேட்ட போது "எடியே நீ படுத்திருந்த இடம் சமாதியடி" என்றாள். எனக்குச் சரியான கோபம். ஏசி விட்டுப் போய்ப் படுத்துவிட்டேன். மாலதியின் இந்தத் தொல்லைகளால் மாலதிக்குக் காவற் கடமை நேரம் போடாமல் விடுவோம். இரண்டு நாளால் சண்டை பிடித்து, காவற்கடமை நேரம் போடச் செய்து விடுவாள்.

காவற் கடமையில் ஈடுபடும் இடத்திற்குச் சென்றதும், "வாடி நித்திரை கொள்ளும் வரை இடம் பார்ப்போம்" என்பாள். "சம்மா ஓரிடத்தில் இரடி" என்றால், "எடியே எங்கே எங்கே நிலை எடுத்து அடிபடலாம் என்று இடம் பார்த்தால் தானே ஆயி வந்தால் அட்டகாசமாக அடிபடலாம்" என்பாள். பின்னர் இரண்டு பேரும் கோப்பாய் கிறேசர் அடியில் இருந்து கைதடிப் பாலம் தொங்கல்வரை நடந்து, நடந்து செல்வோம்.

பகலில் எங்களுடைய முகாமில் நிற்போம். பகலில் இரண்டு பேரும் ஒரே சண்டை பிடிப்போம். சற்று நேரத்தில் சமாதானமாகி ஒன்றாக வெளியில் செல்வோம். நான் அடித்து விட்டு ஓடுவேன். அவள் சந்தி என்று பாராமல், கோப்பாய்ச் சந்தியில் துரத்தி வந்து அடித்து விட்டே திரும்புவாள்.

ஒருநாள் இரண்டு பேரும் துரத்தப்பட்டுக் கொண்டு கோப்பாயில் ஒரு அப்பு வின் வாழைத்தோட்டத்திற்குள் சென்றோம். நான் முதலில் சென்று களைத்துப் போய், "அப்பு தண்ணி தானை" என்று வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டிருக்க, இவளும் களைத்துப் போய் வந்தாள். "எனக்கும் தண்ணி தா மணி" என்றாள். நானும் தண்ணீரைக் கொடுத்துவிட்டு "எனக்கு அடிக்காதை மாலதி" என்றேன். அவள் சிரித்துவிட்டு, "வா பேசுக்குப் போவம்" என்றாள்.

கோப்பாய் பாலத்தடியில் அடிக்கடி உலங்குவானூர்தி தாழ்ப் பறக்கும். அந்நேரங்களில் நாம் கிறேசரடிக்கு விரைந்து செல்வோம். இவ்வேளைகளில் மதில்களைப் பாய்ந்து, பாய்ந்து கிறேசரடிக்கு முதலில் செல்வது மாலதிதான். மாலதி மதில் பாய்வதில் சரியான கெட்டிக்காரி. "இந்தா பார்போறன்" என்றால் அடுத்த நிமிடம் மதிலுக்கு அங்கால் நிற்பாள்.

எங்களுக்குக் 'கொக்கக்கோலா குடிக்கக் கூடாது' என்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. மாலதிக்கு கொக்கக்கோலா என்றால் சரியான பிரியம். கொக்கக்கோலா குடிக்கக் கூடாது என்று தடைவிதித்த இரண்டாம் நாள் மாலதி என்னிடம், "வாடி கூல் பாருக்குப் போய் வருவோம்" என்றாள். எனக்குத் தெரியும், இவள் கூல்பார் சென்றால் கொக்கக்கோலா தான் குடிப்பாள் என்று. நான் "வரவில்லை" என்றேன். "இண்டைக்கு மட்டும் வா" என்றாள். "சரி வா. கொக்கக்கோலா குடிக்கக் கூடாது. வேறு ஏதாவது குடிப்போம்" என்றேன். அந்நேரம் வெளியில் செல்வதென்றால், சாதாரணமானவர்களாகத்தான் உடையணிந்து செல்வோம். கடைக்குள் சென்ற மாலதி இரண்டு பன்றிவுக்கும் இரண்டு கொக்கக்கோலாவுக்கும் சொன்னாள். "ஏன் மாலதி?" என்றேன். சிரித்துக்கொண்டே "பன்றிவை மேசையில் வைத்து விட்டுக் கொக்கக்கோலாவைக் குடிப்போம்" என்றாள். "என்ன மாலதி விசர்க்கதை கதைக்கியாய். எங்கையல்லோ கொக்கக்கோலா குடிக்க வேண்டாம் என்றார்கள். குடித்துக் கொண்டிருக்கையில் யாராவது எங்கட ஆட்கள் வந்தால் என்ன செய்யிறது?" என்றேன். "இண்டைக்கு மட்டும் குடிப்போம். இனிமேல் குடிக்கவே வேண்டாமடி" என்றாள். சரியென மேசையில் அமர்ந்தோம். "முதலில் பன்றிவை எடுத்து, அதைவாசியைக் குடித்துவிட்டு மேசையில் வைத்துவிட்டு, பின் கொக்கக்கோலாவைக் குடி" என்றாள். இடையில் எதிர்பாராத விதமாக எமது உறுப்பினர் ஒருவர் வந்தார். நாங்கள் இருவரும்

வரலாற்றில் முதல்...

கொக்கக்கோலாவைத் தள்ளி வைத்து விட்டு, பன்ராவைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர் சென்றபின் மீண்டும் கொக்கக்கோலாவைக் குடித்துவிட்டு வெளியில் வந்ததும், மாலதி சொன்னார், "எப்படி மணி என்னுடைய ஐடியா?" என்று. பின் இரவு பொறுப்பாளரிடம் நடந்ததை மாலதி கூறி, தனக்குத் தண்டனை தரும்படி கேட்டார். இந்தச் சம்பவம் நடந்தது 1987-10-9 இல்.

மாலதி எவ்வளவு குழப்பங்களையும், குறும்புகளையும் செய்தாலும் இவளிடம் வீரமும், விசுவாசமும் நிறைந்து காணப்பட்டது. இவள் எவ்வளவு குறும்புகள் செய்தாலும் இவளுக்கென கொடுக்கப்படுகின்ற வேலைகளை அழகாக, முழுமையாக, திறமையாகச் செய்து முடிப்பாள்.

கடைசி நாள்

1987-10-10 இல் காலையிலேயே தலையில் தோய்ந்து விட்டு வந்த மாலதி, சமையல் அறைக்குச் சென்று சாப்பிட்டு வந்தாள். நானும் ஏற்கனவே தலையில் தோய்ந்து எனக்குப் பிடித்தமான ஜீன்ஸ், சேட் போட்டிருந்தேன். மீனுடன் சாப்பிட்டு வந்த மாலதி எதிர்பாராத விதமாக எனது சேட்டில் கையைத் துடைத்துவிட்டாள். எனக்குப் பேச வார்த்தையின்றி அவள் மேல் துப்பிவிட்டேன். அந்நேரம் எனக்கு மாலதி அடிக்கவில்லை. மீண்டும் போய்க் குளித்துவிட்டு வந்தாள். நான் அவளை என்னுடன் கதைக்க வேண்டாம் எனக் கூறிவிட்டேன்.

அன்று காலையிலேயே எமக்கெல்லாம் புதிய ஆயுதங்கள் கொண்டு வந்து தரப்பட்டன. மாலதிக்கு எம் -16 ஆயுதம் கொடுக்கப்பட்டது. மாலையில் எங்களை ஏற்ற வாகனம் வந்தது. அதில் எங்களுடைய குழுவை உட்புழைப்பைக் கொண்டு ஏறச் சொன்னார்கள். நாங்கள் தயாரானபோது ஒரு சின்னப் பிரச்சினை எழுந்தது. எமது குழுவில் நான்கு எம் -16 இருந்தது. எம் -16 உடன் உள்ள ஒரு வரை வேறு குழுவுக்குப் போகும்படி பணிசெய்யப்பட்டது. இதில் இரண்டு பேர் குழுத் தலைவிகள். ஒருவர் மருத்துவம் செய்ய்பவர். ஆகவே மாலதிக்கே அடுத்த குழுவுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை

ஏற்பட்டது. "போகமாட்டேன்" என்ற மாலதி, பின் பொறுப்பாளரின் கட்டளைக்குப் பணிந்து அடுத்த குழுவுடன் நிற்கச் சம்மதித்தாள்.

வாசலில் கண்ணீர் மல்க மாலதி நின்றபொழுது நான் நான்கு மீட்டர்கள் உடைப் பைகளுடன் வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டிருந்தேன். நான் என்னுடன் கதைக்க வேண்டாம் என்று சொன்னதால், மாலதி எனக்குக் கிட்ட வரவில்லை. வாகனம் புறப்படத் தயாரான போது, நான் மறந்துபோய் விட்ட எனது சப்பாத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து தந்த மாலதி, "என்னோடு கதைக்க மாட்டியா மணி?" என்றார். "இல்லை. நான் கதைப்பேன். கோபத்தில்தான் அப்படிச் சொன்னேன்" என்றேன். நாங்கள் சண்டைக்குத் தயாராகிறோம் என்பது எமக்குத் தெரியும். மாலதி சொன்னார் "கவனமாக, நல்லா அடிப்படு மணி. இருவரும் உயிருடன் இருந்தால் மீண்டும் சந்திப்போம்" என்றார். இதுதான், மாலதி பிரிவின் துயரத்தோடு சொன்ன உறுதியான வார்த்தைகள். இறுதியாக நான் கண்ட மாலதியில் குழந்தைத் தனம் தெரியவில்லை. மாறாகப் போருக்குத் தயாரான கம்பீரமான படைவீரனின் சாயல் அவள் முகத்தில் படிந்திருந்தது. நாங்கள் மாலதிக்குக் கை அசைக்கவும், எங்களை ஏற்றிய வாகனம் அவள் கை அசைத்தபடி நிற்க, பறந்து சென்றது.

மாலதியைப் பிரிந்த கவலை எனக்கு மட்டும் இருக்கவில்லை, எங்கள் குழுவுக்கே இருந்தது. ஏன் என்றால், அவள்தான் எங்கள் குழுவில் கலகலப்பானவர். பயிற்சிப் பாசறையில் இருந்து ஒரே குழுவில் இருந்த எங்களுக்கு, பிரிவு என்று வந்ததும் மிகவும் கடினமாக இருந்தது. வாகனம் போய்க் கொண்டிருந்தது. என் மனம் வாகனத்தை விட வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. என் உள்ளுணர்வு கூறியது, நான் மாலதியை நிரந்தரமாக பிரிந்து விடுவேன் என்று.

1987-10-10 அன்று நள்ளிரவில்.....

கோப்பாயில் எம்மவருக்கும், இந்திய இராணுவத்திற்கும் இடையே சண்டை தொடங்கிய செய்தி கிடைத்தது. தொலைத் தொடர்பில், சண்டையின் செய்திகளையும், பணிப்புரைகளையும்,

கட்டளைகளையும் பொறுப்பாளருடன் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென தொலைத் தொடர்பில் ஒரு குழு, இன்னொரு குழுவுக்குப் 'பெண் போராளி ஒருவர் வீரச்சாவு' என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தது. எனக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. நீண்டநாள் நட்புறவால் மனம் சொன்னது, "ஆண்டவரே மாலதியாக இருக்கக்கூடாது" என்று. பொறுப்பாளரைக் கரைச்சல் பண்ணினேன். "பெயர் என்ன என்று தொடர்பு எடுத்துக் கேளுங்கோ, கேளுங்கோ" என்று. திடீரெனத் தொலைத் தொடர்பு, வீரச்சாவடைந்தது மாலதி என்ற செய்தியைத் தாங்கி வந்தது.

நானோ, என்றுமே சந்தித்திராத அதிர்ச்சியைச் சந்தித்தேன். ஏனெனில், பெண் போராளிகளில் முதல் முதலில் இவளின் இழப்பைத்தான் நான் சந்தித்தேன். 'ஓ' என்று பெரிதாக, நான் எங்கே நிற்கிறேன் என்ற நினைவு கூட இல்லாமல் அழுதேன். பொறுப்பாளர் சிறிது நேரத் திற்குப் பின் என்னை ஏசினார். "எங்கே நிற்கிறாய் என்று தெரியாமல் ஏன் இப்படி சத்தமாய் அழுகின்றாய்" என்று. என்றுமே பொறுப்பாளரை எதிர்த்துக் கதைக்காத நான், மாலதியின் பிரிவால் அன்று பொறுப்பாளரையே எதிர்த்துக் கதைத்துவிட்டேன்.

மாலதி தினமும் சொல்வாள், பெண்புலிகளில் நான்தான் முதல் வீரச்சாவு அடைவேன் என்பாள். அவள் சொன்னதைப் போலவே, மாலதியே விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட வரலாற்றில் முதல் பெண்புலியாக, புரட்சிப் பெண்ணாக சரித்திரநாயகி ஆகிவிட்டாள்.

நானும், மாலதியும் கோப்பாயில் கிறேசரடி என்னும் இடத்தில் நடந்து திரிவோம். அவள் எதிரியை எதிரிகொள்ளக் காத்திருந்த, நடைபயிற்ற, குறும்புத் தனங்கள் செய்த அதே இடத்தில் எதிரியின் குண்டை ஏந்தி, சரித்திர நாயகியாகச் சரிந்தாள். இவள் உலாவிய, இவள் சரித்திர நாயகியாகச் சரிந்த அதே இடத்தில் அவளுக்காகக் கட்டப் பட்ட கல்லறை நிமிர்ந்து, அவளின் வீரத்தை பசமையான அவளின் நினைவுகளை உணர்த்தி நிற்கிறது.

இப்படித்தான் மாலதி வீரச்சாவைச் சந்தித்துக் கொண்டாள். அன்று இரவு கோப்பாய் கைதடி வீதியாக வரும் வாகனங்கள் அனைத்தையும் மறித்துப் பரிசோதனை செய்யும்படி மாலதி நின்ற குழுவினரிடம் பணிக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லோருமே காவுற்கடமையில் நிற்கும்

போது வருகின்ற வாகனம் ஒவ்வொன்றையும் பரிசோதனை செய்து அனுப்பினார்கள்.

கோப்பாய்ச் சுடலையடியில் மாலதி காவுற்கடமையில் நின்றபோது, வாகனங்கள் வந்திருக்கின்றன. ஓடிச்சென்று வாகனத்தை மறித்திருக்கிறாள். மாலதி மறித்தது இந்திய இராணுவத்தின் ஆமட்கார்களை. திடீர் மெனக் குதித்த இராணுவத்தினர் ரவைகளைக் கண்டபாட்டில் அடிக்கத் தொடங்கினர். மாலதியும் எதிர்த்தாக்குதலைத் தொடர்ந்தாள். பின் எமது எல்லாக் குழுவினரும் மாலதியின் பக்கம் சென்று சண்டையில் இறங்கினர். எதிர்பாராத விதமாக ஏராளமான இராணுவத்தினர் எம்மவரது குழுவைச் சுற்றி வளைத்தனர். தாக்குதலைத் தொடர்ந்தனர். இவ்வேளையில் மாலதி படுகாயமடைந்துவிட்டாள். காயமடைந்தவளைத் தோழிகள் தூக்கி வரும்போது மாலதி "எல்லோரும் வீணாகச் சாக வேண்டாம். என்னை விட்டுவிட்டு என்னை எம் 16ஐ (ஆயுதம்) கொண்டு நீங்கள் ஓடுங்கோ" என்றுருக்கிறாள். தோழிகள் "இல்லை. நாங்கள் உன்னைக் கொண்டு போகின்றோம்." என்று கூறிய அடுத்த நிமிடமே மாலதி சயனடைக்கக் கடித்துவிட்டாள். ஏனென்றால் இராணுவத்தினர் சுற்றி வளைத்துவிட்டனர். கோப்பாய் கிறேசரடியில் மாலதி தன்னை அர்ப்பணித்தாள். ஆயிரியின் சுற்றிவளைப்பால், மாலதியின் ஆயுதத்தைத்தான் முதலில் கொண்டு வந்தார்கள். மாலதி சொன்னதுபோல், அடுத்த நாள்தான் மாலதியின் புகழுடலை மீட்டெடுத்தார்கள்.

இப்படித்தான் ஒவ்வொரு போராளிகளும் எங்களின் சொந்த மண்ணின் விடிவுக் காகத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்கின்றார்கள். எல்லாப் போராளிகளும் தங்கள் உயிருக்கும் மேலாகத் தங்களின் ஆயுதங்களைத் தான் நேசிக்கின்றார்கள். இந்த வரிசையில் மாலதியும்..... கோப்பாய்க் கிறேசரடியில் மாலதியின் பசமையான நினைவுகளைத் தாங்கி நிற்கும் அவளது கல்லறைக்கு அடிக்கடி என் கால்கள் விரையும். அங்கிருந்து நான் திரும்புவது, உரமேறிய உறுதியான போராட்ட உணர்வோடு மட்டுமே.....

நன்றி: 'சுதந்திரப் பறவைகள்'

நிகழ்வும் நினை...

ஆயுதப் படையினர் அழித்தொழிக்க வேண்டும். இதைத் தவிர வேறு வழி சிறீலங்கா அரசுக்கு இல்லை. எனவே சிறீலங்கா ஆயுதப் படையினர், விடுதலைப் புலிகள் மீது தாக்குதல் நடாத்த வேண்டும். இவர்களை வெற்றி கொள்ள வேண்டும். பயங்கரவாதப் பிரச்சினையை ஒழிக்க வேண்டும். நாட்டில் அமைதி ஏற்பட வேண்டும். அவ்வளவு தான் சிறீலங்காவின் விருப்பம்.

இவ்விடத்தில் 1990 ஆண்டு யூன் மாதம் 11ம் திகதி, நேர்வே -ஒஸ்லோவில் இடம் பெற்ற ஒரு கருத்தரங்கில், சிறீலங்கா ஜனாதிபதியின் வெளிவிவகார ஆலோசகர் பிரட்மன் வீரக்கோன் தெரிவித்த கருத்து ஒன்றினை நினைவு கூருதல் பொருத்தமானதாகும். PRIO வினாள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த இக்கருத்தரங்கில், PRIO வின் உதவியுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட 'பல்லினச் சமுதாயத்தினை நோக்கி...' (Towards a Multi Ethnic Society) என்ற ஆய்வின் கருத்துக் கூறலுக்காக பல்வேறு கருத்தாளர்கள் கூடியிருந்தார்கள். இவ்வாய்வில் சிறீலங்கா அரசின் மனித உரிமை மீறல்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமையினை கருத்தரங்கில் பங்குபற்றிய பலரும் சுட்டிக்காட்டி, சிறீலங்கா அரசுக்கெதிரான கண்டனத்தையும் எழுப்பினர். இக் கண்டனத்தில் ஜே. வி. பி. ஒழிப்பு என்ற பெயரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட, மனிதப் படுகாலைகளும் முக்கிய இடத்தினை வகித்தன. இதற்கு பிரட்மன் வீரக்கோன், "எது என்னவாக இருந்தாலும் இப்போது

இலங்கையில் அமைதி நிலவுகின்றது" என்ற தோரணையில் பதிலளித்தார். (அன்றைய தினம் தான் சிறீலங்காப் படைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே மோதல் ஆரம்பமாகியது. இந்தப் பதிலினை அளிக் கும்போது பிரட்மனுக்கு மோதல் ஆரம்பமாகியது தெரிந்திருக்கவில்லை.)

பிரட்மனின் இந்தக் கூற்றையும் கவனத்தில் எடுக்கும்போது, 'நாட்டில் அமைதி நிலவ வேண்டும் என்பது, 'பயங்கரவாதிகளை' அழிப்பதன் மூலம்தான் சாத்தியம் என தற்போதைய அரசு கணித்திருக்கும் என்ற எண்ணத்தை வலுப்படுத்துகின்றது.

இந்த நோக்கில், 'பயங்கரவாதத்தினை' அழிக்கப் புறப்பட்ட 'யாழ் தேவி' தடம்புரண்டமை, சிறீலங்கா அரசுக்கு பெரிய நெருக்கடியினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்த நெருக்கடியிலிருந்து மீள்வதற்கு முன்னர் இப்போது, 'நாகதேவன் துறை -பூநகரி' என்ற பெயரில் பேரிடி விழுந்திருக்கின்றது.

இப்பொழுது சிறீலங்கா அரசு ஒரு பொறிக்குள் மாட்டுப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் பிரகடனத்தின்படி, 'பயங்கரவாதிகளை' அதாவது, விடுதலைப் புலிகளை அழித்தொழிக்க வேண்டும். இனப்பிரச்சினை இல்லை என்று நிராகரித்துவிட்டமை யால், விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைக்குப் போவது என்பது தர்க்கரீதியாக முரண்பாடு உள்ளதாகவே இருக்கும்.

ஆனால் நடைமுறையில், 'பயங்கரவாதிகளை' அழிக்கும் நடவடிக்கைகளை படையினர் மேற்கொள்வதை விட, படையினரையே 'பயங்கரவாதிகள்' அழித்துவருகின்றனர். விடுதலைப் புலிகளை அழித்தொழிக்கவும் முடியவில்லை. அதே நேரம் அரசு விரும்பினால் கூட, விடுதலைப் புலிகளுடன் ஒரு பேச்சுவார்த்தையினை நடத்த முடியாத அளவுக்கு நிலமைகள் வளர்ந்து போயுள்ளன.

ஒரு அரசியல் தலைமை எவ்வளவு தூரம் தான் விரும்புகின்றபடி, எவ்வித சிக்கலும் இல்லாமல் முடிவுகளை எடுக்க முடிகின்றதோ அவ்வளவு தூரம் அது, ஒரு பலமான தலைமையாக இருக்கும். ஆனால் சிறீலங்கா அரசினால் பொறுத்தவரை, விடுதலைப் புலிகள் மீது தாக்குதல் என்ற முடிவினை எதுவித சிக்கலும் இல்லாமல் எடுப்பதற்கு, நிறுவனமயப்பட்டுள்ள பெளத்த சிங்கள இனவாதம் துணையாக நின்று அனுமதிக்கின்றது. அதேவேளை விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைக்குப் போவது என்ற முடிவினை, இலகுவாக எடுக்க முடியாத அளவுக்கு, சிறீலங்கா அரசு தலைமை நிலைமைகளை வளர்த்து விட்டுள்ளது. இந்த வகையில் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற எந்த முடிவினையும், தனது நலனின் அடிப்படையில் கூட எடுக்க முடியாத ஒரு பலவீனமான நிலைமையிலேயே சிறீலங்கா அரசு உள்ளது. இன்னொரு வகையில் கூறுவதாயின், இராணுவ நடவடிக்கை தவிர, வேறு அரசியல் தீர்வு முயற்சியில் இறங்கமுடியாத ஒரு பொறிக்குள் சிறீலங்கா அரசு மாட்டுப்பட்டுள்ளது.

எனவே, சிறீலங்கா அரசு விடுதலைப் புலிகள் மீது தாக்குதலை மேற்கொண்டு வெற்றிகளைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அவ் வெற்றிகளிலேயே அரசின் எதிர்காலம் உள்ளது. ஆனால் புதிய ஜனாதிபதியின் 'பயங்கர

வாதப் பிரச்சினை' என்ற பிரகடனத்தின் பின் மண்கிண்டிமலை முகாம் தகர்ப்பு, கிளாலிக் கடலேரியில் கரும்புலித் தாக்குதல், பருத்தித்துறைக் கடலில் கரும்புலித் தாக்குதல், 'யாழ் தேவி', தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் ...

இத்தாலியில்

மாவீரர் நாள்

முத்தமிழ் வீர வணக்க விழா

காலம் 27-11-1993 சனிக்கிழமை

நேரம் மாலை 6.30 மணி

இடம்

CINETEATRO RANCHIBILE
IDON BOSCOI
VIA LIBERTA 199

அந்நிய தேசத்தில் நாம் வாழ்ந்து வந்தாலும் எம் இதயத்தில் சோகம் விக்கி நின்றாலும் முகத்தில் எம் எதிர்கால சந்ததியின் விடிவுக்குவழி சமைத்திட்டு இறந்தும் எம் நெஞ்சத்தில் உயிருடன் வாழுகின்ற இம் மாவீரர்களை பூசிக்க இதயத்தில் ஈரமுள்ளவர்களை வாருங்கள்

தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு
கலை பண்பாட்டுக்குழு
பலெர்மோ